

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ, ΑΓΙΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΣΩΡΩΠΟΥ

ΕΠΙΘΟΡΙΑΚΗ ΜΑΡΤΥΡΙΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ
ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΥ ΠΕΝΥΚΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

www.agioiapostoloi.gr e-mail: agioi.apostoloi@gmail.com τηλ. 210 8027738

ΚΥΡΙΑΚΗ Ζ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ 31^η Ιουλίου 2011 ΕΤΟΣ 4ον ΤΕΥΧΟΣ 169

Το πρόγραμμα στην ηλεκτρονική μας σελίδα: www.agioiapostoloi.gr

**Ο Παρακλητικός Κανόνας στὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο
7:00 μ.μ. Τα Ἀπογεύματα τῆς**

1^{ης}, 2^{ας}, 3^{ης}, 4^{ης}, 7^{ης}, 8^{ης}, 9^{ης}, 10^{ης}, 11^{ης}, 12^{ης}, Αὐγούστου.

ΚΥΡΙΑΚΗ Ζ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Δύο τάσεις βρίσκουμε στους ἀνθρώπους, πού ὡς αὐτόπτες μάρτυρες παρακολουθοῦν τὰ θαύματα τοῦ Χριστοῦ στους τυφλοὺς, τοὺς κωφοὺς καὶ δαιμονισμένους τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου. Δύο θέσεις καὶ δύο ἀντιδράσεις σ' αὐτὰ πού ἔβλεπαν καὶ ἄκουγαν ἐποῦτοι οἱ ἄνθρωποι. Ἀπὸ τὴν μιὰ μεριά αὐτοὶ πού διαλαλοῦσαν πὼς «οὐδέποτε ἐφάνησαν τέτοια θαύματα στὸ ἔθνος μας» καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλοι αὐτοὶ, ἔτοιμοι πάντα νὰ κατηγορήσουν, ἔλεγαν πὼς «μὲ τὴ βοήθεια καὶ συνεργία τοῦ ἄρχοντα τῶν

διαμονίων, βγάξει από τους πάσχοντες τὰ δαιμόνια». Ἐλειψαν ἄραγε αὐτές οἱ δύο φωνές τῶν ἀνθρώπων; Ποτέ! Καί τότε στήν ἐποχή τοῦ Χριστοῦ, μὰ καί τώρα τὸ ἴδιο πράττουν. Ἄλλοι νὰ δοξολογοῦν, νὰ εὐχαριστοῦν τὸ Θεό, καί ἄλλοι νὰ βλέπουν μὲ καχυποψία τὰ θαύματά Του καί νὰ ἀπιστοῦν καί νὰ κατηγοροῦν.

Γιατί οἱ ἄνθρωποι πορεύονται καί λειτουργοῦν ὅπως τὸ ἐπιτάσσει ἡ καρδιά. Ἐὰν ἡ καρδιά εἶναι καθαρὴ, τότε καί τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι τὸ ἴδιο. Ἐὰν ἡ καρδιά εἶναι πονηρὴ, ὁ λόγος καί οἱ πράξεις θὰ ἐμφοροῦνται ἀπ' αὐτὸ τὸ πνεῦμα. Ἐνῶ ὁ ἀπλὸς λαὸς μὲ τὴν ἀφοπλιστικὴ εἰλικρίνεια του δὲν μπορεῖ νὰ ἀποσιωπήσει αὐτὰ τὰ θαύματα ποὺ βλέπει. Καί ὄχι μόνο αὐτό· μὰ ἀβίαστα καί φυσικὰ ἐξάγει τὸ συμπέρασμα πῶς ἐτοῦτος ὁ ἄνθρωπος, ποὺ κάνει αὐτὰ τὰ θαυμάσια, πρέπει τουλάχιστον νὰ εἶναι κάτι περισσότερο ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Ἀντιθέτως οἱ Φαρισαῖοι, οἱ γνωρίζοντες τὶς Γραφές καί ἀποτελοῦντες τοὺς αὐστηροὺς τηρητές των, βλέπουν τὰ θαυμάσια τοῦ Χριστοῦ ὡς αὐτόπτες μάρτυρές τους. Αὐτὸ τουλάχιστον δὲν μποροῦν νὰ τὸ ἀμφισβητήσουν. Μὰ ὡς πονηροὶ καί ἔχοντες ὄχι καθαρὴ καρδιά, μήτε εἰλικρίνεια, ψάχνουν νὰ βροῦν κάτι, γιὰ νὰ κατηγορήσουν. Καί φυσικὰ βρίσκουν πῶς ὁ Χριστὸς «μὲ τὴ βοήθεια καί συνεργία τοῦ ἄρχοντος τῶν διαμονίων βγάξει ἀπὸ τοὺς πάσχοντες τὰ διαμόνια». Τὸ μῖσος ὅμως ἐναντίον τοῦ Χριστοῦ καί ἡ κακότητά τους, τοὺς ὀδηγοῦν σὲ ἐσφαλμένες διαπιστώσεις. Δηλαδή, διαπιστώνουν πῶς ὁ Χριστὸς θεραπεύει τοὺς πάσχοντες ἀπὸ τὰ δαιμόνια, μὲ τὴ βοήθεια τῶν δαιμόνων. Μὰ ἐτούτῃ ἡ συσχέτιση εἶναι ὀλωσδιόλου παράλογη. Γιατί ἀπλά, τὸ ἔργο τοῦ διαβόλου εἶναι νὰ βλάπτει τοὺς ἀνθρώπους καί νὰ τοὺς ὀδηγεῖ σὴν ἁμαρτία καί παρανομία. Πῶς εἶναι λοιπὸν δυνατὸν ὁ διάβολος νὰ συνεργασεῖ μετὰ τοῦ Χριστοῦ γιὰ τὸ καλὸ τῶν ἀνθρώπων; Πόσο χαρακτηριστικὰ τὸ περιγράφει αὐτὸ τὸ θέμα ὁ σχολιαστὴς Ζιγαβηνός. Νὰ τί λέγει μετὰξὺ ἄλλων: «Προσφιλὲς δὲ ἔργο στὸ διάβολο εἶναι νὰ βλάπτει ἕσαι τοὺς ἀνθρώπους, νὰ τοὺς ὀδηγεῖ πρὸς κάθε ἁμαρτία, νὰ τοὺς ἀπομακρύνει ἀπὸ τὸ Θεό. Ἐνῶ ἔργο τοῦ Χριστοῦ εἶναι τὸ ἀκριβῶς ἀντίθετο· νὰ εὐεργετῇ πάντα τοὺς ἀνθρώπους, διδάσκοντας αὐτοὺς πᾶσαν ἀρετὴ καί νὰ τοὺς ὀδηγεῖ πρὸς τὸ Θεό». Μπορεῖ λοιπὸν νὰ ἔχει κάποια σχέση ὁ Χριστὸς μὲ τὸ διάβολο; Καί ὡς ἐπακόλουθο αὐτῆς τῆς σχέσεως, νὰ προκύπτει συνεργασία μετ' αὐτοῦ; Ἐτοῦτο τουλάχιστον εἶναι βλάσφημο καί ἐωσφορικὸ. Γι' αὐτὸ καί ἐκεῖνοι ποὺ τὸ ἐπενόησαν ἦταν πονηροὶ καί φορεῖς διαβολικῶν θέσεων. Ὁ Χριστὸς ἔχει ἓνα συγκεκριμένον ἔργο νὰ ἐπιτελέσει. Νὰ διδάξει τοὺς ἀνθρώπους τὸ Εὐαγγέλιο τῆς Βασιλείας Του καί νὰ θεραπεύει κάθε ἀσθένεια τοῦ λαοῦ. Γι' αὐτὸ ἔρχεται ὡς εὐεργέτης τῶν ἀνθρώπων, ἐπιδιώκοντας τὴν σωτηρία τους καί ὄχι τὴν ἀπώλειά τους. Χαρακτηριστικὰ ὁ εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος στὸ Εὐαγγέλιο του τονίζει τὰ ἀκόλουθα: «καὶ περιήρχετο ὁ Χριστὸς ὅλες τὶς πόλεις καί τὰ χωριά, διδάσκων ... καὶ κηρύττων τὸ χαρμόσυνο κήρυγμα τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ καί θεραπεύων κάθε ἀσθένεια καί ἀδιαθεσία μετὰξὺ τοῦ λαοῦ». Ὁ Χριστὸς εὐεργετῇ, γιατί ἀγαπᾷ καί ἰδιαιτέρως ἐκείνους τοὺς παραμελημένους ἀπὸ κάθε φροντίδα πνευματικῆς διδασκαλίας· τοὺς ἐγκατελειμμένους καί καταβεβλημένους ἀπὸ τοὺς κόπους τῆς ἡμέρας. Αὐτὰ τὰ λογικὰ πρόβατα, τὰ δίχως ποιμένα, ποὺ ἀναζητοῦν τόπο πνευματικῆς βοσκῆς καί διδασκαλίας Εὐαγγελικῆς. Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, τὸ νὰ πολεμοῦμε τὴν ἀλήθεια, νὰ κατηγοροῦμε τὸ σωστὸ, νὰ διαστρεβλώνουμε τὰ θαυμαστὰ γεγονότα, νὰ μειώνουμε τὸ καλὸ καί σωτήριο γιὰ τὸν ἄνθρωπο ἔργο τοῦ Χριστοῦ, εἶναι βλάσφημο καί διαβολικὸ. Ὅπως ἔκαναν οἱ Φαρισαῖοι στὰ θαύματα τοῦ Χριστοῦ τοῦ σημερινοῦ

Ευαγγελίου. Γι' αυτό και μάς είναι άσυμπαθείς, άποκρουστικοί, ώς φορεΐς διαβολικῶν σκέψεων και θέσεων. Ενώ, αν είμαστε με την αλήθεια, αν στηρίζουμε τὸ σωστό, αν διαλαλοῦμε τὸ εύεργετικό ἔργο τοῦ Χριστοῦ, αὐτὸ εἶναι και εύλογημένο και θεϊκό. Γιατί ὅ,τι άφορᾷ στην αλήθεια, άφορᾷ στον ἴδιο τὸ Θεό. Ὁ Θεός εἶναι αλήθεια, διδάσκει τὴν αλήθεια και ζητεῖ νά άγωνιζόμαστε γι' αὐτήν.

Νά τί λέγει τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ στο βιβλίο τῆς Σοφίας Σειράχ στην Παλαιά Διαθήκη: «Ἔως τοῦ θανάτου νά άγωνίζεσαι άνθρωπε γιά τὴν αλήθεια και ὁ Κύριος ὁ Θεός θά εἶναι μαζί σου και θά πολεμήσει ὑπέρ σου!». Ἀρχιμανδρίτου Νικηφόρου Πασσαῖ

Ο

ΑΓΙΟΣ

ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ

Τον καιρό που τα μαύρα σύννεφα της ειδωλολατρίας σκέπαζαν απειλητικά όλη την οικουμένη, στα τέλη δηλαδή του τρίτου αιώνα μετά Χριστόν, γεννήθηκε στη Νικομήδεια της Μικράς Ασίας ο Άγιος μεγαλομάρτυρας Παντελεήμων. Την εποχή εκείνη αυτοκράτορας της Ρώμης ήταν ο φοβερός δώκτης των Χριστιανών, ο Μαξιμιανός. Ο πατέρας του λεγόταν Ευστόργιος και ήταν ειδωλολάτρης αξιωματούχος, μέλος της συγκλήτου. Η μητέρα του λεγόταν Ευβούλη και ήταν θερμή Χριστιανή. Το όνομα που έδωσαν στο παιδί τους ήταν Παντολέον. Ο Παντολέον ήταν πολύ έξυπνος, ευγενικός, επιμελής, ταπεινός και πράος, γεμάτος αρετή, παρ' όλο που ακόμη δεν είχε βαπτιστή Χριστιανός. Όταν μεγάλωσε, ο πατέρας του τον παρέδωσε σ' ένα φημισμένο γιατρό, τον Ευφρόσυνο, για να του διδάξει την ιατρική επιστήμη. Σε λίγο καιρό ο Παντολέον ξεπέρασε όλους τους συνομήλικους του στη μόρφωση και όλοι μιλούσαν με θαυμασμό για το χαρακτήρα του. Ο ίδιος ο αυτοκράτορας, μαθαίνοντας για την αρετή και την εξυπνάδα του, τον προόριζε για να γίνει γιατρός στο παλάτι, ο γιατρός των ανακτόρων. Τον ίδιο καιρό ο γέροντας ιερέας της Νικομήδειας Ερμόλαος, φωτισμένος από το Άγιο Πνεύμα κάλεσε στο σπίτι που κρυβόταν τον Παντολέοντα για να τον γνωρίσει. Αφού συνομίλησαν για πολλή ώρα, ο Ερμόλαος κατενθουσιάστηκε από τις αρετές που κοσμούσαν τον νέο και αποφάσισε να του γνωρίσει την πίστη στο Χριστό. Έτσι αναπτύχθηκε ανάμεσα τους μια άριστη πνευματική σχέση. Ο Παντολέον επισκεπτόταν καθημερινά τον Άγιο Ερμόλαο και απολάμβανε τους Χριστιανικούς του λόγους. Στερεωνόταν έτσι σιγά σιγά στην αληθινή πίστη. Ένα εντυπωσιακό γεγονός κάνει τον Παντολέοντα να πάρει τη σοβαρή και γενναία απόφαση να δεχθεί το Άγιο Βάπτισμα, να γίνει Χριστιανός. Ενώ περπατούσε στο δρόμο συνάντησε ένα παιδί που το δάγκωσε μια οχιά και πέθανε. Λέει λοιπόν στον εαυτό του: Θα προσευχηθώ στο Χριστό να αναστήσει αυτό το παιδί και αν πράγματι το παιδί αναστηθεί, εγώ πια δεν

υπάρχει λόγος να καθυστερώ τη βάπτισή μου, θα γίνω Χριστιανός, θα πιστέψω ότι ο Χριστός είναι ο Θεός ο αληθινός, ο Σωτήρας του κόσμου. Αυτά σκέφτηκε και προσευχήθηκε θερμά στον Κύριο. Αμέσως το παιδί ζωντάνεψε και το φίδι απέθανε. Γεμάτος χαρά ο Παντολέον τρέχει στο γέροντα Ερμόλαο, του διηγείται το θαύμα και του ζητά να τον βαπτίσει. Και ο Ερμόλαος, επειδή γνώριζε ποιος οδηγείται στην τελειότητα, γεμάτος συγκίνηση οδήγησε στο φωτισμό του θείου βαπτίσματος τον Παντολέοντα. Απο τότε ο Παντολέον έγινε ανάργυρος ιατρός. Θεράπευε με τη δύναμη του Ιησού Χριστού τους ασθενείς, χωρίς να παίρνει καθόλου χρήματα. Ακόμη, όταν εύρισκε φτωχούς τους βοηθούσε ποικιλότροπα, δίνοντας τους χρήματα και άλλα αναγκαία είδη. Ένα από τα πιο εντυπωσιακά θαύματα του Αγίου ήταν η θεραπεία ενός τυφλού, με τη δύναμη και πάλι του παντοδύναμου Θεού μας, του Χριστού. Οι θαυμαστές θεραπείες του Αγίου προκάλεσαν το θαυμασμό των κατοίκων της Νικομήδειας, αλλά και το μίσος και το φθόνο των άλλων ιατρών της πόλης. Οι τελευταίοι κατάγγειλαν τον Παντολέοντα στον Αυτοκράτορα Μαξιμιανό, το φοβερό αυτό διώκτη του Χριστιανισμού. Ο Μαξιμιανός κάλεσε τον Άγιο στα ανάκτορα για να ζητήσει εξηγήσεις. Ο Άγιος ομολόγησε με θάρρος ότι είναι Χριστιανός. Ο αυτοκράτορας στην αρχή προσπάθησε να τον πείσει με διάφορες κολακείες και υποσχέσεις να αρνηθεί το Χριστό και να θυσιάσει στα είδωλα. Ο Παντολέον όμως έμεινε πιστός και ακλόνητος. Δεν αρνήθηκε. Δεν πρόδωσε το Χριστό. Ο αυτοκράτορας εξαγριωμένος, διέταξε φοβερά βασανιστήρια, για να κλονίσει τον Άγιο και να τον εξαναγκάσει να θυσιάσει στα είδωλα. Οι στρατιώτες του αυτοκράτορα, άρχισαν να του ξέουν τη σάρκα με μαχαίρια και να καίνε τις πληγές με λαμπάδες. Ο Χριστός, όμως, ήλθε σε βοήθεια του Αγίου και του θεράπευσε τις πληγές, φωτίζοντάς τον με αστραπές. Στη συνέχεια έβαλαν τον Παντολέοντα μέσα σε ένα καζάνι που έβραζε. Με τη βοήθεια όμως και πάλι του Θεού ο Άγιος έμεινε σώος και αβλαβής και η φωτιά θαυματουργικά έσβησε. Ακολούθως βύθισαν τον Άγιο στα βάθη της θάλασσας, αφού έδεσαν στο λαιμό του μια τεράστια πέτρα. Ο Χριστός, όμως, έκανε την πέτρα πιο ελαφριά από φύλλο και έδωσε στον Παντολέον τη δύναμη να περπατά πάνω στα νερά. Έτσι σώος και αβλαβής, βγήκε στη στεριά. Στη συνέχεια έρριξαν τον Άγιο σε πεινασμένα άγρια θηρία. Όμως τα ζώα, αντί να τον κατασπαράξουν, έγλειφαν ήρεμα και ειρηνικά με τη γλώσσα τους τα πόδια του, κουνώντας τις ουρές τους. Έκπληκτος αλλά και εξαγριωμένος ο ηγέμονας, διατάσσει τον αποκεφαλισμό του Αγίου. Θαυματουργικός το ξίφος λυγίζει και αντί αίμα τρέχει γάλα. Λίγο πριν από το μαρτυρικό δια αποκεφαλισμού θάνατο του Αγίου, ακούσθηκε φωνή απ' τον ουρανό. Ήταν η φωνή του Θεού που του έδωσε το όνομα Παντελεήμων, που σημαίνει τον Άγιο που όλους τους βοηθά και τους ελεεί ακόμη και τους εχθρούς του. Το Τίμιο Σώμα του Αγίου τάφηκε με τιμές από τους Χριστιανούς. Η εκκλησία μας τιμά την μνήμη του την 27 η Ιουλίου.